

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 22Co/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2721200097
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2721200097.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., zastúpený JUDr. Dávidom Hoffmanom, advokátom so sídlom Hlavné námestie 80, 060 01 Kežmarok, proti žalovanému: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, XXX XX H., zastúpený Mgr. Martinou Neuročnou, advokátkou so sídlom Potočná 169/85, 909 01 Skalica, o zaplatenie 10 000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9C/2/2021-85 zo dňa 16. novembra 2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 10 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10 000 eur od 22.04.2021 do zaplatenia. Výrokom II. uložil žalobcovi povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku vydať žalovanému osobné motorové vozidlo značky Audi Q7, VIN: I., 3,0 TDI a výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

1.2 Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzatvorili dňa 27.10.2019 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj osobného motorového vozidla značky AUDI, VIN: I. (v ďalšom texte len „kúpna zmluva“, pričom nebolo sporné, že v ten istý deň vyplatil žalobca žalovanému za predaj vozidla 10 000 eur. Nebola sporná ani skutočnosť, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bol žalovaný vlastníkom predmetného motorového vozidla, hoci ešte nebol zapísaný ako vlastní v evidencii vozidiel. Spornou skutočnosťou bolo, či mal žalobca pred uzatvorením kúpnej zmluvy vedomosť o totožnosti žalovaného, resp. že ide o osobu odlišnú, od predávajúcej osoby označenej v kúpnej zmluve. Súd prvej inštancie zistil, že ako predávajúci bol v kúpnej zmluve uvedený B. J., t. j. osoba odlišná od osoby, ktorá kúpnu zmluvu uzatvárala (t. j. od osoby žalovaného). Predávajúci je v kúpnej zmluve identifikovaný údajmi ako dátum narodenia a rodné číslo, ktoré nie sú identifikačnými údajmi osoby B. J., ale žalovaného. Napokon ako adresa trvalého pobytu je uvedená adresa osoby B. J., nie žalovaného. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte len „Občiansky zákonník“) z dôvodu neurčitosti právneho úkonu, pretože kúpna zmluva neobsahuje jednoznačné označenie predávajúceho ako zmluvnej strany ani dohodu o kúpnej cene. K uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi stranami sporu neprišlo ani ústnou formou, pretože žalobca poprel, že by mu bola totožnosť žalovaného v čase uzatvárania kúpnej zmluvy známa. Tvrdenia žalobcu boli

podporené aj inými dôkazmi, najmä výpoveďami strán sporu a iných osôb v konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní v trestnej veci vedenej Okresným riaditeľstvom PZ v Senici pod sp. zn. ČVS:ORP-446/VYS-SE-2019. B. J. poprel vedomosť o predaji predmetného motorového vozidla, hoci žalovaný uviedol, že vozidlo predával žalobcovi so súhlasom B. J. a v jeho mene. Podľa súdu prvej inštancie zvlášťne vyznela argumentácia žalovaného, prečo do kúpnej zmluvy vypísal svoje údaje v časti dátumu narodenia a rodného čísla – dôvodil tým, že žalobca videl jeho občiansky preukaz. Súd prvej inštancie poukázal na neexistenciu racionálneho dôvodu, prečo by žalobca súhlasil s identifikáciou predávajúceho pozostávajúcej z kombinácie údajov dvoch osôb, pokiaľ by mal vedomosť o totožnosti žalovaného. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že predzmluvné rokovania prebiehali v mieste jeho bydliska v obci H., čo podľa jeho názoru jednoznačne vyvracia tvrdenie žalobcu, že mu nebola známa jeho totožnosť ako predávajúceho. Súd prvej inštancie však vyslovil svoj názor, že uvedená skutočnosť o mieste uzatvárania kúpnej zmluvy nemôže byť bez ďalšieho postačujúcou na stanovenie záveru, že žalobca vedel, s kým v skutočnosti kúpnu zmluvu uzatvára. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil tým, že ak by aj bolo preukázané, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy ústnou formou, táto zmluva by nemohla byť platná s poukazom na § 49a Občianskeho zákonníka v dôsledku omylu vo vôle, ktorý sa týka rozhodujúcej okolnosti, pretože žalobca ako účastník zmluvy bol zo strany žalovaného ako druhého účastníka zmluvy uvedený do omylu práve v totožnosti žalovaného, pričom žalobca sa jej neplatnosti v zmysle ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka dovolal. Súd prvej inštancie dodal, že hoci postupom v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte len „C. s. p.“) po otvorení pojednávania uviedol, že podľa jeho názoru došlo medzi stranami sporu k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy ústnou formou, predbežným právnym posúdením veci vysloveným nie je pri rozhodovaní vo veci samej viazaný.

1.2.1 Dôsledkom neplatnosti zmluvy je vznik synalagmatického záväzku v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého vznikla predávajúcemu - žalovanému povinnosť vrátiť kupujúcemu kúpnu cenu a kupujúci - žalobca je povinný vrátiť predávajúcemu predmet kúpy. K námietke žalovaného o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázané, že žalovaný získal majetkový prospech na základe neplatnej zmluvy, je teda pasívne vecne legitimovaný.

1.2.2 S poukazom na uvedené skutočnosti sa súd prvej inštancie nezaoberal účinnosťou odstúpenia od zmluvy, pretože odstúpiť možno len od platne uzatvorenej zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/4/2010) ani tým, či mal žalobca vedomosť o technickom stave motorového vozidla.

1.2.3 Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie poukazom na ustanovenia § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 a § 458 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka uložil povinnosť žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 10 000 eur, ktorá suma je majetkový prospech žalovaného získaný plnením z neplatného právneho úkonu a zároveň uložil žalobcovi povinnosť vydať žalovanému osobné motorové vozidlo značky Audi Q7, VIN: I., 3,0 TDI.

1.2.4 Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku až od 22.4.2021, vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Poukazom na ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie konštatoval, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému. Žalobca nepreukázal doručenie výzvy na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanému pred podaním žaloby (uvedená výzva bola doručená osobe B. J.), žalovaný sa tak dostal do omeškania dňa 22.4.2021, pretože žaloba mu bola doručená dňa 21.4.2021. Žalobca sa do omeškania nedostal, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bol schopný a ochotný plniť, teda vrátiť predmetné motorové vozidlo. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

1.2.5 Súd prvej inštancie vyslovil nesúhlas s námietkou žalovaného, podľa ktorej mal súd prvej inštancie postupovať nezákonne, keď neprípustne poučil žalobcu o jeho právach. Súd poukázal na Správu občianskoprávneho kolégia NS ČSR sp. zn. Cpj 34/71 (R 26/1975), v zmysle záverov ktorej je súd povinný dať účastníkom konania potrebné poučenie, pokiaľ žalobný návrh neumožňuje súdu, aby vzájomnú reštitučnú povinnosť účastníkov neplatnej alebo zrušenej zmluvy mohol vyjadriť vo výroku rozsudku. Na základe uvedeného žalobca podal návrh na zmenu žaloby, ktorému súd podľa § 139 a nasl. C. s. p. vyhovel. V tejto súvislosti vzniesol žalovaný námietku premlčania z dôvodu, že návrh

na zmenu žaloby bol podaný po uplynutí premlčacej doby na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie na námietku premlčania neprihliadol v zmysle § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na jednej strane bolo plynutie premlčacej doby prerušené až podaním návrhu na zmenu žaloby (t. j. dňa 6.7.2022), zároveň však vzhľadom na povahu záväzku by žalobca nemohol namietat' premlčanie práva žalovaného, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný je vlastníkom predmetného motorového vozidla, pričom vlastnícke právo sa nepremlčuje. V dôsledku uvedených skutočností preto nebolo potrebné sa zaoberať ani plynutím subjektívnej a objektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia.

1.3 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a plne úspešnému žalobcovi priznal ich plnú náhradu voči žalovanému. V súvislosti s čiastočným zamietnutím žaloby v časti príslušenstva súd konštatuje, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, pokiaľ v žalobe nie je vyčíslená (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Obo 243/2007). Žalobca príslušenstvo pohľadávky v žalobe nevyčísli, súd preto uzavrel, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.), z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) a z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.).

2.1. Podľa žalovaného je napadnuté rozhodnutie prekvapivé, nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné.

2.2 V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces žalovaný poukázal na princíp právnej istoty, ktorý je vyjadrený aj uvedením predbežného právneho posúdenia veci súdom a teda predpokladanej predvídateľnosti postupu súdu. Súd prvej inštancie v rámci konania vyjadril predbežné právne posúdenie veci, v ktorom uviedol, že kúpnu zmluvu medzi stranami sporu považuje za platnú, pretože pre takúto kúpnu zmluvu nie je obligatórna písomná forma, došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy medzi stranami, reálnemu odovzdaniu predmetného vozidla AUDI Q7 zo strany žalovaného a k zaplateniu za vozidlo zo strany žalobcu. Na základe takto vyjadreného predbežného právneho posúdenia žalovaný v konaní nevykonával procesné kroky smerujúce k preukázaniu platnosti kúpnej zmluvy, pretože takisto prezentoval tvrdenie, že došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy medzi stranami sporu, a ak súd prvej inštancie považoval túto skutočnosť za nespornú žalovaný v tomto smere nevykonával žiadne aktívne kroky a nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie napokon rozhodol diametrálne odlišne, že kúpna zmluva je absolútne neplatná. Týmto postupom bolo žalovanému znemožnené uplatňovať jeho práva, čím bolo zasiahnuté do práva žalovaného na spravodlivý proces garantovaný Ústavou. Ak by súd prvej inštancie neprezentoval na pojednávaní predbežný právny názor o platnosti kúpnej zmluvy, žalovaný by za účelom preukázania spornej skutočnosti vyslovene súdom až v rozsudku navrhol ďalšie dôkazy. Súdom prvej inštancie bol zároveň porušený princíp rovnosti účastníkov, pretože žalobca bol súdom prvej inštancie poučený nad rámec poučovacej povinnosti zakotvenej v ustanovení §160 C. s. p., keď na pojednávaní dňa 23.3.2022 nezákonne poučil žalobcu, navyše zastúpeného advokátom, o tom, ako má formulovať žalobný petít aby bol vykonateľný s poukazom na konkrétnu judikatúru Najvyššieho súdu SR. Ak by súd žalobcu zastúpeného advokátom nepoučil, musel by v zmysle judikatúry žalobu za predchádzajúceho znenia petítu zamietnuť. Poukaz súdu prvej inštancie na neaktuálnu Správu občianskoprávneho kolégia z roku 1975 žalovaný označil za nepriliehavý a závery správy na daný príklad neaplikovateľné, pričom poukázal napr. na uznesenie NS SR 6 Cdo 125/2011. Konštatoval, že formulácia petítu vychádza z hmotného práva a nemožno ju podradiť po všeobecnú poučovaciu povinnosť o procesných právach strany, súd prvej inštancie preto nebol oprávnený takéto poučenie poskytnúť. Poučovaciu povinnosť navyše súd neaplikuje, ak je strana zastúpená advokátom (§160 ods. 3 písm. b) C. s. p.).

2.3 Nesprávne právne posúdenie a nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie podľa žalovaného spočívali v tom, že v predmetnej veci nie je splnený základný predpoklad bezdôvodného obohatenia - existencia určitej kauzálnej väzby medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a

úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Zo strany žalovaného, ktorý bol nesporne vlastníkom predmetného vozidla došlo k faktickému odovzdaniu vozidla žalobcovi a k jeho prepisu v príslušnej evidencii, za čo žalobca zaplatil žalovanému obvyklú cenu vo výške 10 000 eur. Uvedené skutočnosti boli v rámci konania zistené, stranami nepopreté a súdom prvej inštancie vyhodnotené ako nesporné. Nie je pre to zrejmé, aký úbytok v majetkovej sfére žalobcu vznikol, pretože z vykonaného dokazovania nebol úbytok na strane žalobcu preukázaný. Súd prvej inštancie pristúpil k hodnoteniu písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy prísne formalisticky, v rozpore so skutočnou vôľou zmluvných strán a bez vyhodnotenia možnosti uzatvorenia ústnej kúpnej zmluvy, ktorú zákon nevylučuje. Z výpovedí na pojednávaní nepochybne vyplynula vôľa žalobcu nadobudnúť vlastnícke právo k vozidlu za 10 000 eur (ktoré aj nadobudol a prejavilo sa to v príslušnej evidencii) a vôľa žalovaného vlastnícke právo k vozidlu previesť na žalobcu za 10 000 eur. Preto je nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý nezákonne dáva prednosť formálnemu prejavu vôle zmluvných strán (právnych laikov), pričom je potrebné dať prednosť skutočnej vôli účastníkov zmluvy (Nález ÚS ČR I. ÚS 2337/21). Súd prvej inštancie napriek jednoznačne preukázanej vôli strán sporu k uzatvoreniu zmluvy, z ktorej fakticky plnili, sám formalisticky určuje neplatnosť zmluvy s reálnym plnením, ktorá navyše nevyžaduje písomnú formu. Podobný záver v sebe inkorporuje tiež ustanovenie § 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý nepovažuje bezdôvodné obohatenie, ak bolo prijaté plnenie z neplatného právneho úkonu pre nedostatok formy.

2.4 Súd prvej inštancie ignoroval námietky žalovaného, že zo strany žalobcu nebola preukázaná existencia vozidla, aktuálne vlastníctvo vozidla, jeho stav, a jeho hodnota. Vychádzajúc z princípu, že ak si nie sú strany schopné vrátiť vzájomne poskytnuté plnenia, musia si ich nahradiť v peniazoch, v prípade neexistencie vozidla, by si vlastne strany vrátili každá 10 000 eur. Napadnuté rozhodnutie je vzhľadom na uvedené nespravodlivé, pretože má žalobcovi vrátiť 10 000 eur bez ohľadu na to, aké protiplnenie mu bude vydané. Rozhodnutie súdu v znení petitu, ktorým má žalobca len vydať vozidlo žalovanému popiera rovnosť strán, pretože žalovaný by len získal do svojej dispozície vozidlo, ale prepis v príslušnej evidencii s daným rozsudkom by nevedel vykonať, preto je vôbec otázna vykonateľnosť rozhodnutia bez zakotvenia povinnosti prepisu na príslušnej evidencii. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy, najmä svedeckú výpoveď žalobcu, ktorej bez ďalšieho uveril, i keď z výpovede žalobcu bolo evidentné, že si vzájomne protirečí a je nedôveryhodná. Uvedené vyplynulo tiež z doložených listín, pričom v trestnom konaní žalobca tvrdil, že si nepamätá, či bolo v inzeráte, že je auto búrané, ale údajne mu to povedal žalovaný osobne, a v tomto civilnom konaní zase uvádza, že mu to žalovaný nepovedal a že to v inzeráte nebolo uvedené. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že si žalobca jednoducho kúpu rozmyslel a snaží sa v rámci konania vykonštruovať iné možnosti zrušenia zmluvy. Bolo preukázané, že výpoveď žalobcu bola vnútorne rozporná, nepravdivá a teda celkovo nedôveryhodná a i napriek tomu, súd prvej inštancie žalobcovi bezvýhradne uveril.

2.5 Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, tak že žalobu zamietne v celom rozsahu a zaviazá žalobcu k náhrade trov konania.

3. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva v písomnej forme je absolútne neplatným právny úkonom podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť právneho úkonu, naviac ku kúpnej zmluve nemohlo dôjsť uzatvorením ústnej zmluvy.

3.1 K námietke žalovaného vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktoré odvodil od vyjadreného predbežného právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom, žalobca uviedol, že táto námietka neobstojí, pretože súd vyslovil iba predbežný právny názor, ktorý teoreticky už po prvom vykonanom dôkaze nemusí platiť. Súd môže vyhodnotiť daný spor diametrálne odlišným spôsobom vzhľadom na vykonané dokazovanie. Je na uvážení strany sporu ako bude v spore postupovať a aké prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany využije, a to vzhľadom na priebeh dokazovania. Žalovaný je v spore od začiatku zastúpený advokátom. V žiadnom prípade nedošlo k porušeniu princípu rovnosti strán, prvoinštančný súd správne a zákonne postupoval, a to aj v zmysle rozhodnutia NS ČSR – R 26/1975.

3.2 K námietke žalovaného, že prvoinštančný súd nesprávne postupoval, keď nevyhodnotil možnosť uzatvorenia ústnej kúpnej zmluvy, žalobca poukázal na odsek 29. napadnutého rozsudku, kde súd prvej inštancie jasne a zreteľne odôvodnil, z akých dôvodov nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy ústnou formou. Postup prvoinštančného súdu preto nemožno označiť ako formalistický.

3.3 Žalobca k námietke žalovaného o porušení princípu rovnosti strán tým, že žalovanému má byť na základe napadnutého rozsudku vydané osobné motorové vozidlo do jeho dispozície, uviedol, že žalovaný je nielen držiteľom motorového vozidla, ale je jeho vlastníkom a to vzhľadom na absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Prepis v príslušnej evidencii nemá žiaden súvis s vlastníctvom motorového vozidla.

3.4 K žalovaným tvrdenej nedôveryhodnosti a protirečeniam vo výpovedi žalobcu, žalobca uviedol, že jeho výpoveď plne podporila aj výpoveď samotného žalovaného, ako aj iné vykonané dôkazy v predmetnom konaní. Pokiaľ ide o odstúpenie od zmluvy, tak pokiaľ bol žalobca v omyle, že uvedené motorové vozidlo kúpil od pána B. J., tak chcel odstúpiť od tejto zmluvy, pričom aj zaslal skutočnému pánovi J. odstúpenie od zmluvy. Následnou komunikáciou s pánom J. zistil žalobca, že pán J. nie je osobou, ktorá mala vystupovať ako predávajúci, ale po informácií od pána J. zistil skutočnú identitu predávajúceho. Z takýchto zistení je zrejmé, že sa jedná o absolútne neplatnú kúpnu zmluvu, a preto z tohto dôvodu (neexistencii právneho úkonu) už nebolo potrebné odstupovať od právneho úkonu, pretože kúpna zmluva neexistuje, ale vec bola riešená podaním žaloby na príslušný súd. Žalovaný sa snaží zbaviť svojej zodpovednosti a zavádza svojimi nepodloženými tvrdeniami samotný súd, pričom z vykonaného dokazovania ako aj z obsahu súdneho spisu vyplýva, že práve žalovaný svojim úmyselným nepoctivým konaním sa snažil sťažiť žalobcovi uplatňovať práva, nakoľko žalobca až do stretnutia s pánom J. nepoznal pravú identitu žalovaného.

3.5 Tvrdenia žalovaného, že rozsudok prvoinštančného súdu je prekvapivý, nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, žalobca považuje za nesprávne, nepravdivé a ničím nepodložené. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny, zákonný a riadne odôvodnený potvrdil a priznal žalobcovi trovy prvoinštančného konania a taktiež trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. K vyjadreniu žalobcu, že po predbežnom právnom posúdení súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie, a preto tento súd mohol zmeniť svoj predbežný názor žalovaný v odvolacej replike uviedol, že žalobca neoznačil konkrétny dôkaz, ktorý bol vykonaný po vyjadrení predbežného právneho názoru súdu a mal alebo mohol zmeniť prezentovaný predbežný názor súdu prvej inštancie. Takýto dôkaz totiž neexistuje a navyše súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani nebol označený. Podľa žalovaného súd v napadnutom rozhodnutí neplatnosť kúpnej zmluvy vyvodil výhradne z dôkazov – len z listín (žalobcom predloženej kúpnej zmluvy), ktoré boli už prílohou žaloby, teda ich mal k dispozícii už pri vyslovení predbežného právneho posúdenia. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo zasiahnuté do práv žalovaného porušením princípu právnej istoty, prediktability súdneho konania, teda do garantovaného práva na spravodlivý proces.

4.1 Záver súdu prvej inštancie o tom, že ani ústna kúpna zmluva by nebola platná, nie je dostatočne odôvodnený a je vnútorne rozporný. Žalobca totiž potvrdil, že sa so žalovaným stretol viackrát osobne a dokonca raz u neho doma, takže musel mať nespornú vedomosť o tom, kto je predávajúci, nikde v zákone nie je uvedené, že predávajúci sa musí legitimovať akýmkoľvek preukazom, pre účely uzatvorenia ústnej zmluvy stačí vizuálna identifikácia zmluvných strán. Právny úkon bol urobený v súlade s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka a nasl., teda bol urobený slobodne – žalobca nebol prinútený inými skutočnosťami, bez ktorých by k takému úkonu nedošlo, vážne – vôľa nepochybne smerovala ku kúpe určitého motorového vozidla zo strany kupujúceho za dohodnutú cenu, určite – bol definovaný určitý

predmet kúpy konkrétne vozidla a obsahu právneho úkonu, a zrozumiteľne – obsah vôle zmluvných strán bol zrejmý, a to z nesporného prejavu vôle kúpa a predaj určitého vozidla za dohodnutú cenu. Záver súdu, že neexistuje racionálny dôvod, prečo by po tom, ako žalovaný ukázal žalobcovi občiansky preukaz, zapísal do zmluvy meno B. J. je neobjektívny a nevyhodnotený vo vzájomnej súvislosti všetkých dôkazov. Žalovaný, ktorý je právnym laikom toto podrobne vysvetlil na pojednávaní, považoval za logické napísať do kúpnej zmluvy meno osoby, ktorá je zapísaná na technickom preukaze. Súd prvej inštancie sa bez ďalšieho riadneho vysvetlenia nedôvodne priklonil k nepodloženým, vnútorne rozporným, nedôveryhodným tvrdeniam žalobcu, a izolovane bez vyhodnotenia ostatných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti, prijal nesprávne skutkové závery, na ktoré aplikoval nesprávne právne normy.

4.2 Žalovaný zdôraznil, že podstatou bezdôvodného obohatenia je existencia kauzálnej väzby medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Žalobcovi nevznikla žiadna ujma, za kúpnu cenu získal motorové vozidlo v zodpovedajúcej hodnote (dokonca hodnota bola potvrdená znaleckým posudkom v trestnom konaní iniciovanom žalobcom). Je zneužitím práva, aby žalobca jeho prípadné nároky zo zodpovednosti za vady, ktoré by však musel pred súdom preukázať, umelo subsumoval pod nárok z bezdôvodného obohatenia. Judikatúra je jednotná v tom, že uspokojenia, ktorého možno dosiahnuť uplatnením nárokov z väd, sa nemožno domáhať cestou bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie vôbec neskúmal skutočnosť dôležitú pre určenie, či sa jedná o bezdôvodné obohatenie, a to, či sa inak dosiahol účastníkmi sledovaný účel. Účastníkmi sledovaný účel sa nesporne dosiahol, pretože došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcu od žalovaného k určitému predmetu kúpy za dohodnutú cenu k čomu nesporne smerovala vôľa strán. Žalobca v konaní nepreukázal vlastníctvo predmetného motorového vozidla, nepreukázal aktuálny stav motorového vozidla, i keď ho žalovaný namietal a súd napriek tomu zaviazal žalovaného vrátiť celú kúpnu cenu, i keď je zrejmé, že žalobca podľa jeho vyjadrení nie je schopný vrátiť vozidlo v stave, v akom ho prevzal. Takéto súdne konanie by vyvolalo len ďalšie súdne konanie smerujúce k náhrade škody zo strany žalobcu, ktoré bude musieť žalovaný iniciovať a náhrada škody bude zrejme dosahovať sumu, ktorú má žalovaný vyplatiť. Žalovaný opakovane svoj odvolací návrh.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou sporu (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

6. Z obsahu preskúmaného spisu vyplýva, že predmetnou žalobou sa žalobca domáha voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 10 000 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 27.10.2019 uzatvoril s predávajúcim označeným ako B. J. kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj osobného motorového vozidla. Podľa žalobcu však ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože neobsahuje riadne označenie predávajúceho, t. j. žalovaného.

7. Predmetom vecného prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na sporovými stranami uplatnené odvolacie dôvody bolo posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.), či má konanie pred súdom prvej inštancie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.), či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) a či vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), keď svojím rozhodnutím vyhovel žalobe v celom rozsahu v žalovanej istine a povinnosti vydať osobné motorové vozidlo.

8. Podľa žalovaného k porušeniu jeho procesných práv prišlo tým, že súd prvej inštancie porušil princíp právnej istoty keď v rámci predbežného právneho posúdenia veci uviedol, že kúpnu zmluvu medzi stranami sporu považuje za platnú. V dôsledku uvedeného žalovaný v konaní nevykonával procesné kroky smerujúce k preukázaniu platnosti kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie napokon rozhodol diametrálne odlišne, keď základom jeho rozhodnutia bolo posúdenie, že kúpna zmluva je absolútne neplatná. K ďalšiemu porušeniu procesných práv žalovaného, resp. inej vade konania došlo podľa jeho odvolania tým, že súd prvej inštancie nezákonne poučil žalobcu zastúpeného advokátom, o tom, ako má formulovať žalobný petít.

8.1 K žalobcom tvrdenému porušeniu jeho procesných práv predbežným právny posúdením veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

8.1.1 Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom.. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

8.1.2 V zásade platí, že postup súdu podľa § 181 ods. 2 C. s. p. je pre strany sporu a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný, avšak zároveň sa kladie väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 C. s. p.), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 C. s. p.) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 C. s. p.). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením.

8.1.3 Podľa § 181 ods. 2 C. s. p., po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Ak samosudca toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod., čo napokon v preskúmvanej veci vyplýva aj z obsahu zápisníc z pojednávania pred súdom prvej inštancie.

8.1.4 Žalovaný uviedol, že v prípade, ak by súd neprezentoval predbežný právny názor o platnosti kúpnej zmluvy, žalovaný by navrhol ďalšie dôkazy na preukázanie spornej skutočnosti vyslovenej súdom až v rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že uvedenie predbežného právneho posúdenia súdom prvej inštancie nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. (teraz § 181 ods. 2 C. s. p.), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vyslovením svojho predbežného právneho názoru, ktorý nekorešpondoval s vyhláseným rozhodnutím vo veci neznemožnil žalovanému uplatňovať jeho procesné práva. Námietka žalovaného týkajúca sa postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 C. s. p. zo strany súdu prvej inštancie nie je teda ani vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnica z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) dôvodná.

8.2 Ako relevantnú odvolací súd nevyhodnotil ani námietku týkajúcu sa poučenia žalobcu zastúpeného advokátom, o tom, ako má formulovať žalobný petit. Zo zvukovej nahrávky pojednávania dňa 23.03.2022, ktorú si senát odvolacieho súdu vypočul vyplýva, že samosudca poukázal na existenciu synalagmatického vzťahu, ale nepoučil žalobcu o tom ako má formulovať žalobný návrh (petit). K námietke žalovaného, že ak by súd žalobcu nepoučil, musel by v zmysle judikatúry žalobu za predchádzajúceho znenia petitu zamietnuť, odvolací súd dodáva, že právna teória pripúšťa možnosť že v prípade, ak žalobca v žalobnom návrhu neformuluje synalagmatickosť oboch právnych povinností, je súd napriek tomu povinný poňať túto synalagmatickosť do príslušného výroku svojho rozhodnutia. K určitému spôsobu vyporiadania subjektov hmotnoprávneho vzťahu totiž dochádza zo zákona (§ 457

Občianskeho zákonníka) – porovnaj Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451-880. 2. vydanie. Komentár. Praha : C.H.Beck, 2019, 1746 s. Nie je teda možné konštatovať porušenie princípu rovnosti účastníkov.

8.3 Nie je možné konštatovať ani nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosť, ktorá by mohla zakladať inú vadu konania. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č.1/2016).

8.4 Podľa § 220 ods. 2 C. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8.5 Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky citovaného ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p.. K jednotlivým námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie okrem iného uviedol aj ktoré skutočnosti neboli sporné, ktoré sporné boli, zaoberal a dostatočne sa vyrovnal s argumentáciou žalovaného a jeho námietkami vyjadrenými v priebehu prvoinštančného konania - námietkou o neprípustnom poučení žalobcu, námietkou premičania, námietkou žalobcu týkajúcou sa predbežného právneho posúdenia veci. Vysvetlil z ktorých dôkazov vychádzal pri svojom rozhodovaní a ako tieto vyhodnotil, uviedol svoje úvahy ako dospel k rozhodnutiu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol aj príslušné zákonné ustanovenia, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval. Odvolací súd nezistil ani žalovaným namietané porušenie zásady kontradiktórnosti konania.

8.6 S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd uzatvára, že žalovaným tvrdené porušenie jeho práva na spravodlivý proces nie je možné konštatovať, pretože nebol zistený taký nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý by znemožnil realizáciu procesných práv žalovaného a dosiahol takú intenzitu, že celé konanie by sa javilo ako nespravodlivé. Zároveň odvolací súd nezistil ani inú vadu v konaní, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Dôvodná nie je ani námietka, ktorou žalovaný tvrdil nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie. Odvolací súd tu konštatuje, že z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie správne svoje dokazovanie zameral na zistenie skutočností podstatných pre posúdenie žalobou uplatneného nároku. Skutkový stav zistil v dostatočnom rozsahu, postačujúcom pre správne posúdenie nároku žalobcu a rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa s takto zisteným skutkovým stavom stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti jeho zistení a vyhodnotení dôkazov a z dôvodu vyrovnania sa s uvedenou odvolacou námietkou dopĺňa nasledovné:

9.1 Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

9.2 Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

9.3 Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

9.4 Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

9.5 Súd prvej inštancie správne zameral svoje dokazovanie na zistenie skutočnosti, či kúpna zmluva uzatvorená dňa 27.10.2019, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo Audi Q7 je neplatná. Splnenie

hypotézy citovaného ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka (ak je zmluva neplatná) totiž zakladá následok v povinnosti účastníkov zmluvy vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bola neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy nepochybne preukázaná, keď súd prvej inštancie konštatoval neurčitost' právneho úkonu v zmysle citovaného ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Písomné vyhotovenie kúpnej zmluvy obsahuje označenie predávajúceho „B. J.“, teda ide o osobu odlišnú od osoby žalovaného, ktorý ako predávajúci vystupoval; ďalšie identifikačné údaje na písomnom vyhotovení zmluvy – dátum narodenia a rodné číslo sú údajmi žalovaného, bydlisko uvedené na zmluve je bydliskom B. J.. Z výsluchu žalobcu, ktorý je podporený aj inými dôkaznými prostriedkami (uvedenými a vyhodnotenými súdom prvej inštancie v odsekoch 28-29 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní kúpnej zmluvy úmyselne vystupoval pod identitou inej osoby. Z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to zistenie, že žalobca bol presvedčený, že zmluvu uzatvára s B. J. – v opačnom prípade by neskôr nekontaktoval B. J., ale žalovaného. Správne preto uzavrel súd prvej inštancie, že nemohlo prísť k ani k uzavretiu ústnej zmluvy. Aj v prípade ústnej zmluvy je podmienkou jej platnosti určitost' účastníka zmluvy. S poukazom na skutočnosť, že neplatnosť kúpnej zmluvy bola založená neurčitost'ou osoby účastníka tejto zmluvy – predávajúceho, je bez významu zaoberať sa v súvislosti so zmluvou ďalšími námietkami žalovaného – vôli účastníkov, textom zmluvy, jej formou.

9.6 V dôsledku správne konštatovanej neplatnosti kúpnej zmluvy nastal následok vyjadrený v citovanom ustanovení § 457 Občianskeho zákonníka – strany sporu sú si povinné vrátiť to, čo si vzájomne plnili. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že žalobca v priebehu konania prezentoval svoju vôľu vrátiť žalovanému predmetné motorové vozidlo.

9.7 So zreteľom na vyššie uvedené argumenty odvolací súd záverom konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom na správne zistený skutkový stav správne zvolil a aplikoval príslušné právne normy, ktoré aj správne interpretoval. Odvolacie námietky žalovaného uplatnené v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p. sú preto nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch bolo potrebné postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdiť.

10. Odvolací súd tiež konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V súlade s ustálenou súdnou praxou preto odvolací súd dal odpoveď na tie otázky nastolené odvolateľom v odvolaní, ktoré boli právne významné pre rozhodnutie v odvolacom konaní. Námietkami, ktoré pre rozhodnutie relevantné neboli sa odvolací súd nezaoberal.

11. Podľa § 396 ods. 1 C. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

11.1 Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11.2 Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

11.3 Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11.4 V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, a preto mu podľa citovaných ustanovení vznikol nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p. odôvodňujúcich výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné) odvolací súd nezistil. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Senát odvolacieho súdu prijal toto uznesenie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).
Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).
Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).
Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).